

pris. Jeg vidste naturligvis, hvor langt jeg havde, men jeg skulde jo rette et Spørgsmaal til hende. Hun svarede: Ja, der er kun en halv Mils Vej — det var Smaa piger fra Jægerspris. „Hør“, siger jeg, „hvem er det, der er Forstanderinde paa Fasangaarden?“ — Det er der, de smaa og de spæde Børn er anbragte, og jeg havde faaet at vide, at vedkommende Forstanderinde, som ikke maa forveksles med den tidligere Forstanderinde, Frk. Skaarup, der var en meget flink Kvinde imod Børnene, regelmæssigt afpryglede Børnene paa en bestemt Dag i Ugen. Det har hun lært af en Kvinde paa den Afdeling paa Jægerspris, hvor hun tidligere har været. Paa mit Spørgsmaal svarede Børnene ved at nævne Navnet paa den vedkommende Kvinde. Jeg siger: „Saa har der været en Dame, der hed Frk. Skaarup?“ — „Ja!“ — Og straks, jeg nævnedes Frk. Skaarups Navn, gik der som lidt af et Solglimt over Børnenes Ansigter. Jeg siger: „Det var en rar Kvinde?“ — „Ja, det var det!“ — „Og hun, som er der nu?“ — De svarede ikke noget, men saa vendte Plejemoderen sig om og saa strengt paa dem, som om hun vilde sige: „I svarer ikke!“ — Jeg vekslede nogle Bemærkninger med Børnene og sagde: „Hvad Dag er det, Børnene paa Fasangaarden faar Klø?“ De svarede i Kor: „Fredag!“ Plejemoderen saa igen strengt paa dem, og med dystre Mine begav hun sig paa Vej.

Saa kom jeg ud paa Fasangaarden, der ligger smukt, vidunderligt, navnlig en Sommerdag. Man skal lede længe for at finde en saa yppig Natur. Ogsaa Parken, hvori der findes rejst en Mængde historiske Sten over betydelige Mænd, er smuk. I Parentes bemærket er det ret ejendommeligt, at der i det kgl. Bibliotek og i Universitetsbiblioteket findes flere og tykkere Bøger skrevet om Stenene ude i Parken omkring Jægerspris end om Børnene og Opdragelsen derude. Da jeg nærmede mig Fasangaarden, saa jeg rundt omkring paa Træerne opslaaet store Plakater, hvor paa den stod: „Uvedkommende forbydes Adgang.“ „Om Adgang til Stiftelsen henvender man sig til Højesteretsadvokat Nellemann, Frederiksholms Kanal, København.“ — „Saa, gør man det? Ja, det gør du i hvert Fald ikke.“ — Jeg behøvede jo for Resten ikke at se paa de Plakater, og jeg skred videre og kom ind i Fasangaarden. Jeg traadte ind i Stuen og traadte fast i Gulvet. Der kom ingen. Saa stod jeg lidt og betænkte mig. Skulde jeg gaa? Maaske var der ingen hjemme,

maaske var Børnene ude. Saa gik jeg videre frem, saa ind ad en aaben Dør til højre og saa der alle Børnene ligge. Det var hen paa Eftermiddagen, ved 2-Tiden. De fleste sov eller halvsov, nogle var vaagne. Jeg spurgte: „Hvor er jeres Plejemoder henne?“ Et Par Smaa børn svarede, at det vidste de ikke. Saa sagde jeg til et af de større Børn: „Den lille Pige, der ligger der, er hun syg?“ — det var en lille 3aars Pige, der saa ud til at være syg. „Det er hun ikke, men hun kan ikke ligge tør, og saa faar hun saa mange Klø.“ Jeg vidste, at man pryglede dem derude for denne Svaghed. Nu vilde jeg ikke tale mere med Børnene og vendte tilbage og ventede igen et Stykke Tid. Endelig kom en ung Pige, og jeg bad, om jeg maatte tale med Plejemoderen. Hun kom til Stede. Jeg sagde: „Jeg vil gerne tale et Par Ord med Dem.“ „Ja, vær's god“, sagde hun. Jeg sagde: „Maa jeg paa Forhaand sige, at jeg er Dem ikke venligsindet. Jeg har faaet at vide, at De er haard mod Børnene, men hvis det er muligt ved Samtale med Dem at faa Dem til at indrømme det urigtige i, at De behandler dem ilde, og at det er galt at prygle Børn, der lider af Blæreslaphed eller af en anden Svaghed, der fremkalder utidig Vandladning, saa har jeg ikke Interesse af at skade Dem, og jeg skal ikke skrive eller tale derom. Har De nogen Sinde været paa de Kellerske Aandssvageanstalter ved Brejninge, eller har De nogen Sinde været paa Døvsstummeinstituttet?“ „Nej, det har jeg ikke.“ „Nu vel, saa vil jeg raade Dem til at besøge dem, for der kan De nemlig faa at vide, hvorledes De skal behandle Børn, der lider af den Svaghed. Der anvender man aldrig Prygl, men bruger ganske andre Fremgangsmaader. For det er nemlig en Svaghed.“ — Ja, sagde hun, hun holdt heller ikke selv meget af at slaa. — „Hvor kan det falde Dem ind at prygle, som jeg har hørt, at De gør, paa bestemte Dage om Ugen?“ Jo, det var nemmere at samle dem sammen. — Det minder om gamle Dage, hvor man paa Langfredag hudflettede Børn fra Halsen til Haserne. Hun hørte ret opmærksomt paa mig, og Resultatet af denne halve Times Samtale var, at hun gjorde en Mængde Indrømmelser. Men pludselig blev Samtalen afbrudt ved, at en Mand, der næsten gjorde Indtryk af at være en preussisk Rittergutsbesitzer, traadte ind — Døren stod halvt aaben — og sagde: „Hvem har givet Dem Ret til at komme her?“ — „Hvad behager?“ —